

Thư Hồi Âm

Hoa đào Đà Lạt nở năm nay sớm bất thường.
Dọc theo từng vệ đường...hoa quỳ cũng mừng Tết!
Hoa không bao giờ hết trên quê hương mến yêu!
Và em thật diễm kiều mỗi ngày tôi tưởng tượng...

Năm nay chưa gió chướng, bão lớn không vào bờ.
Mỗi ngày một ngày mơ...và tương lai có thật?
Từng con ong hút mật đang vỗ cánh bay bay
Không có Đông có Tây khi đời không phân biệt!

Tôi mỗi ngày vẫn biết mình còn ở xa quê
Con đường nào cũng về, về bên kia Thế Giới!
Loài ngựa luôn đi tới, con ngựa giống con người!
Chắc anh chị bật cười nghe tôi so sánh vậy?

Trước mặt tôi nước chảy, một dòng sông thê lương
"Sao tôi cứ nhớ thương, bởi vì tôi thương nhớ? (*)"
Thơ Thế Viên đang vỡ từng chữ từng âm thanh
Mong manh là mong manh...Hoa đào Đà Lạt rụng...

Thư em tờ giấy trắng, mực tím màu rất xưa
Em gửi tôi chắc chờ lời hồi âm thương mến.
Tôi không có mực tím để viết thư trả lời
Còn nụ hôn trên môi gửi em tình vô tận!

Ở đây nhiều hoa nắng...bởi nắng nở thành hoa!
Cuối chân mây thật xa, ôi hoa đào Đà Lạt
và hoa quỳ vàng mướt, áo dài em phải không?
Tôi viết chỉ một dòng...Dòng sông trôi trước mặt!

Tình yêu tôi: Đà Lạt!
Tình yêu tôi là Em!
Tôi không nói gì thêm
bởi trái tim chỉ một!

Trần Văn Lệ

(*) Thơ Thế Viên: Vì sao tôi thương nhớ? Bởi vì quá nhớ thương! Nên lòng tôi cô quạnh, nên hồn tôi cô đơn. Dòng sông trôi thê lương...